

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra DILETTANTKOMEDIEN.

Citation: Schandorph, Sophus: "Fortællinger", i Schandorph, Sophus: *Fortællinger*, 1901, s. 316.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph01val-shoot-idm139737872287264/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Fortællinger

tur end agerede Løbedrenge for politiske Styverfængere og gav sig af med Ting, som de ikke forstod.

Byfogden bukkede og sagde:

— Hr. Kammerraad! Jeg er bange for, at en Diskussion mellem os bliver resultatløs, naar De kalder Nationens første Mænd Styverfængere.

Hvorpaa han rejste sig og gik ind i en anden Stue. Min Fader saa' sig om i Stuen efter en Smule Sympati, men L'hombre-spillerne passede deres Kort med dyb Andagt, og de Ikkespillende var bleven skræmmede ved hans hidsige Ord. Der var en forlegen Tavshed i Lokalet. Da mødte min Faders Øjne Konsul Holm, der røg sin Cigar og varmede sig ved Kakkelovnen med skrævende Ben og vidt spredte Frakkeskøder. Konsulen nikkede bifaldende til ham og sagde:

— De har fuldkommen Ret, Kammerraad Ralf. I gamle Dage forstod Folk sig paa det, som de gav sig af med. Nu er Bønhærsnes og Landløbernes Tid kommen baade i Politik og i Handel og i Haandværk.

— Aa, det har da vist sig, bemærkede Amtstuefuldmægtigen, som spillede L'hombre, at der er yngre Mænd, som nok kan konkurrere med de ældre, f. Eks. i Kornhandelen.

Konsulen løftede sine Bryn og sine Skuldre paa én Gang med et Udtryk af inderlig Foragt og sagde til min Fader som en Fortsættelse af sin forrige Replik:

— Ikke sandt, Kammerraad Ralf? De vilde holde Deres Skriverkarl eller Fuldmægtig paa Toldkontoret til at passe sit Skriveri og holde sin Mund om Ting, han ikke forstaar sig paa. I vore unge Dage raisonnerede den tjenende Klasse ikke.

Amtstuefuldmægtigen fór op fra sin Stol hen mod Konsulen og raabte:

— Vil De gentage Deres Ord?

Konsulen saa' op og ned ad ham, tog min Fader under Armen og sagde:

— I vore unge Dage raisonnerede den tjenende Klasse ikke. Derpaa sagde han hen over Skulderen i Retning af Amtstuefuldmægtigen:

— Jeg taler med Kammerraad Ralf, og gik med min Fader under Armen ud af Stuen. Fra den Tid plejede Konsulen at sige, at Kammerraad Ralf var den fornuftigste Mand i Byen.

Min Fader havde i sin Tid hvilet i de gamle Livsformer lige saa sikkert som Konsulen, men den nye Tids Begivenheder havde